

[Melchior]

virkelig skal blive fundet, ikke fordi vi i CD bilder os ind, at denne her nøgle er sådan en trylleformel, som kan lukke alt skønt op. Også den nuværende boligminister, som måske overværer denne debat – foruden af den professionelle og politiske interesse også fordi han selv var ordfører også sidste gang for sit parti og holdt en storartet økonomisk forelæsning for os – vil indrømme, at det i hvert fald ikke er et trylleord, der kan lukke den port op, men at det skal være et helt system-sæt af nøgler, der skal til. Jeg mener dermed det alvorlige, at jeg ikke tror, at rentedebatten i dag har nogen som helst relevans, fordi renten, så væsentlig den kan være, kun kan indgå som ét og ikke det væsentligste element i en hel række faktorer, som vi ikke kender noget til, fordi vi mangler nøglerne til forståelse af, hvad det er, der skal ske senere på året.

Den nuværende regering trækker i sin søgen en masse ting ud. O.k., jeg vil udtale forståelse for statsministerens situation, for han har to af sine økonomiske ministre i sygesengen. Det må jo i hvert fald give økonomiministeren, som er den tredje af regeringens økonomiske ministre, en god chance for at være den, der finder nøglen først. Men alligevel kan det jo godt føre til nye vanskeligheder, hvis han nu finder den og står med den og råber: helle for den! – og så de andre ministre kommer tilbage og siger, at de dog også har en aktie i denne nøgle.

Nu har vi i går fået bebudet trepartsforhandlinger på arbejdsmarkedet. Jeg tror ikke, man skal være nogen stor spåmand for at sige, at lige umiddelbart i hælene på trepartsforhandlingerne kommer der fem- eller sekspartiforhandlinger om en helhedsløsning anno 1979. Efter at august- og septemberforligenes tid er forbi, vil vi nu også opleve et martsforlig. Jeg vil da håbe, det bliver et forlig, og jeg vil håbe, det bliver et bredt forlig, således at det, der kommer ud af det, er bærende. Det er tydeligt, at også regeringen er klar over, at et sådant forlig ikke kan strikkes sammen alene i regeringens mødesal.

Det er så vigtige økonomiske problemer som overenskomsterne og herunder de indefrosne dyrtidsportioner, spørgsmålet om sikring af reallønnen, som der er talt vidt og bredt om, og alle de problemer, der hænger sammen med indkomstpolitik. Det er dernæst problemerne om arbejdsløshedsdagpen-

ge og en række love, der er bebudet fra arbejdsministeren i den forbindelse. Det er spørgsmålet om en boligløsning, garanti for stabile boligudgifter, og det er problemet om værdistigningsafgift. Alle disse ting har nu ligget i det halve år, regeringen har været på sin ledetur, og ligger dér under måtten og ulmer og gærer, eller hvad det er, de gør dernede.

Før vi får disse ting på plads, mener jeg ikke, det har megen relevans at tale vidt og bredt om renten. For renten er en følge af en hel mængde økonomiske omstændigheder, herunder ikke mindst naturligvis også udenlandske konjunkturer, valutaforhold og den udenlandske rente. Renten er ikke en faktor, man kan begynde med, den er en følge af en række omstændigheder, som i øjeblikket er gemt under en eller anden måtte, og som vi altså søger nøglen til.

Jeg tror, at nøglen til rentens højde ligger ikke så ringe i nationalbankdirektør Hoffmeyers lomme, og dér vil den nok forblive, indtil regeringen har forhandlet med så mange af folketingets partier som muligt; jeg behøver ikke at nævne navne, regeringen kender selv navnene på de partier, det kan komme til at dreje sig om. Når denne femsekspartiforhandling har fundet sted og forhåbentlig ført til et resultat, vil rentespørgsmålet falde på plads af sig selv som den følge af omstændigheder, det er, og ikke som en forudsætning for omstændigheder.

Ole Olsen (SF):

Hr. Melchior, som lige var oppe, sagde, at det er fuldstændig håbløst at gøre noget ved renten isoleret taget. Jeg er ganske uenig i det synspunkt.

Det blev også fremhævet fra hr. Melchiors side, at der ikke rigtig er nogen udvikling i forhold til den förrige debat. Det synes jeg ikke er rigtigt. Indtil nu synes jeg man i langt højere grad fra ordførernes side, også fra ministerens, har holdt sig til rentespørgsmålet i stedet for at tage hele kompasset rundt og snakke om alle mulige økonomiske problemer.

Det er da helt rigtigt, at problemerne hænger sammen, og at man meget let kan komme til at komme hele kompasset rundt, når man tager fat i en ende. Det hænger sammen, når man tager fat i en ende og hiver til.